

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

ТАТУ, ТИ МЕНЕ ЧУЄШ?

Три леза, один Gillette

The Art of Attraction · 05

Останні п'ять років були пеклом, але я цього так і не зрозумів і блукав усередині самого себе, вірячи, що я сильний і непереможний, саме як ти мене вчив.

Я нічого не помічав, але того 27 лютого 2025 року щось сталося всередині мене. Я втік із дому, лишивши свої речі, ніби втікач, без коштів і без місця, куди піти.

Майже як людина, яку розшукує закон. Але перед людським правосуддям я нічого не був винен. Можливо, я мав борг перед тобою, рахунок, що лишився відкритим, бо так хотіла моя мати, рахунок із датою 30 червня 1996 року — того дня, коли ти пішов із Gillette Italia.

Вона переконала тебе, що це я вмовив італійське керівництво звільнити тебе, але я ніколи б такого не зробив. Ні з якої причини. Ні за що на світі. Я ніколи не зміг би цього зробити й ніколи не зміг би дивитися своїм дітям в очі, якби бодай подумав про таке.

Так склалися обставини, і я опинився логічним рішенням для бізнесу та для інтересів компанії.

Якби тільки нам дали шанс, я б тримав тебе на роботі поруч із собою, завжди. Я б залишив тебе в бізнесі, в офісі чи в полі з моїми торговими агентами, але ніколи б тебе не покинув.

На жаль, ми грали в покер за різними столами. Колоди були різні, а ставки вимірювалися роками — і наші роки були не однакові. Той, хто ухвалював рішення, носив із собою креслення майбутнього.

Потім, 14 квітня 2025 року, ти пішов від нас. Лише через двадцять днів після того, як не стало мами, ніби не хотів лишати її саму. Я був далеко, за 1500 кілометрів, покинутий напризволяще й самотній, але знав, що я в твоїх думках.

Це був найважчий момент мого життя, і мої діти думали, що я накладу на себе руки. Але вони ніколи посправжньому мене не знали, не настільки, щоб знати, що я ніколи не покидаю ігрового поля, навіть мертвим.

Я плакав, але не страждав. Для цього є час. Кілька хвилин щодня, знаючи, що тебе немає поруч.

Потім ти вирішив повернутися, 14 квітня 2026 року, рівно через рік після того, як пішов.

І куди ж іще, як не всередину мого письма.

«Три леза, один Gillette. І раптом ми знову були разом: дідусь Кемп, ти і я».

Ми знову працювали разом над тим, що ніхто ніколи й не уявляв створити: над наративом Gillette.

Щодня я читаю історії, що розповідають про тебе, і вони мене зворушують. Я відчуваю, що ти тут, поруч зі мною. Що я маю бути терплячим. Що маю зберегти гордість

зватися Frega, від якої я ніколи не відмовлявся і яку намагався передати й своїм дітям.

Але вони діти своєї матері.

Іншої жінки.

Не моєї.

Я знаю, що доведеться чекати до травня 2027 року, щоб побачити коло замкненим і вирушити в останню міль.

Цього разу, однак, це стане справою поколінь.

Це все, про що я думав останніми роками: дати тим, хто прийде після мене, певну безпеку, ту, яку гарантує прізвище, коли воно несе кодекс честі, кодекс етики й кодекс закону.

Ті три чудовиська, яких багато хто називає самозванцями, але які для нас завжди були дороговказом.

Я пробачив, по-твоєму, тим, хто намагався мені зашкодити.

Але обов'язок лишити по собі урок завжди був частиною того, чого ти мене навчив.

Сьогодні мені 61.

Завтра буде ще один день.

А потім ще один.

І ще один.

Доки я не стану таким, як ти.

Як і мало бути від самого початку.

Хто це прочитає, подумає лише одне:

«Син пише батькові, щоб пояснити, що ніколи його не зраджував, і відкриває, що спосіб довести це — продовжувати працювати з ним усередині власного письма».

Можливо, це й правда, але ти завжди будеш моїм татом.

Ferdinando